

The Gunman

MERCENARUL

Pe viață și pe moarte

Jean-Patrick Manchette (1942–1995) este un scriitor francez, autor a numeroase romane polițiste, critic literar și de film și scenarist. Este considerat unul dintre cei mai marcanti reprezentanți ai romanului polițist din anii 1970–1980. Manchette a fost cunoscut în epocă și pentru convingerile lui politice de stânga, astfel că romanele sale, pline de violență, devin cercetări existențialiste ale condiției umane și, totodată, o critică dură a societății franceze.

În anii 1970 și la începutul anilor 1980, a scris zece romane polițiste, oferind o nouă perspectivă asupra genului, care începe să treacă, astfel, printr-o etapă de reinventare. Unul dintre acestea este *La position du tireur couché* (*Mercenarul*), publicat în 1981, care prezintă povestea lui Martin Terrier, un asasin profesionist, dezumanizat, prins într-un univers violent al crimelor din care nu poate scăpa. Este considerat capodopera lui Manchette și un clasic al genului, fiind inclus pe lista cărților remarcabile din anul 2002 realizată de publicația *The New York Times*. Romanul a devenit o ecranizare de succes, *The Gunman*, în aprilie 2015, în regia lui Pierre Morel, cu Sean Penn, Idris Elba și Javier Bardem în rolurile principale.

Jean-Patrick Manchette

The Gunman

MERCENARUL

Pe viață și pe moarte

Traducere din limba franceză de
Mona Apa

ALL

Redactare: Roxana Măciucă
Tehnoredactare: Liviu Stoica
Corectură: Rodica Crețu
Design copertă: Andra Penescu

LA POSITION DU TIREUR COUCHÉ

Jean-Patrick Manchette

Copyright © Éditions Gallimard, 1981.

MERCENARUL. PE VIAȚĂ ȘI PE MOARTE

Jean-Patrick Manchette

Copyright © 2017 Editura ALLFA

Toate drepturile rezervate.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MANCHETTE, JEAN-PATRICK

Mercenarul: Pe viață și pe moarte / Jean-Patrick

Manchette; trad. din lb. franceză: Mona Apa. –

București: ALLFA, 2017

ISBN 978-973-724-901-2

I. Apa, Mona (trad.)

821.133.1-31=135.1

Grupul Editorial **ALL**:

Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

www.all.ro

Editura **ALLFA** face parte din **Grupul Editorial ALL**.

/editura.all

allcafe.ro

Era iarnă și se lăsase noaptea. Venind direct dinspre Arctica, un vânt înghețat se năpustea asupra Mării Irlandeze, mătura Liverpoolul, gonea de-a lungul Câmpiei Cheshire (unde pisicile își ciuleau urechile zgribulite, auzindu-l cum șuieră în coșul de fum) și, prin geamul coborât al mașinii, biciuia ochii bărbatului din mica furgonetă Bedford. Bărbatul nici nu clipea.

Era înalt, dar nu neapărat masiv, cu chipul senin, ochi albaștri și un păr șaten care îi ajungea până peste vârful urechilor. Purta un palton, un pulover negru, jeanși și o pereche de pantofi Clarks contrafăcuți. Își ținea spatele drept, rezemat de portiera din dreapta, cu picioarele pe banchetă, atingând cu tălpile portiera din stânga. Arăta de treizeci de ani sau ceva mai mult; nu-i împlinise încă și se numea Martin Terrier. Pe picioare ținea un pistol automat Orgies cu amortizor Redfield.

Bedfordul era parcat în suburbia din nordul orașului Worcester, într-un cartier rezidențial plin de case în stil Tudor, cu fațade în stil *fachwerk* și cu ferestre mici cu ramele vopsite în negru strălucitor. Prin ferestrele caselor fără obloane, se zărea lumina reflectată de televizoarele alb-negru sau color. Două cupluri așteptau în stația de autobuz din apropiere, cu capetele lăsate, contra direcției vântului.

O lumină se aprinse în marchiza unei case în stil Tudor, la cincizeci de metri de Bedford. Când ușa casei se deschise, Terrier își aruncă pe jos, în mașină, țigara franceză, marca Gauloise. Își luă pistolul și îl încărcă în timp ce, în fața ușii, Marshall Dubofsky se întorcea să-și sărute rapid nevasa pe obraz. Un autobuz verde, supraetajat, tot luminat, sosea

dinspre nord. Într-un impermeabil fără cordon, care plesnea pe el, Dubofsky începu să alerge cu picioarele lui scurte. Ținându-și cu mâna pe cap pălăria tiroleză din fetru verde, traversă în fugă grădina, grăbi pasul pe trotuar și ajunse în stație cu trei secunde înaintea autobuzului. Terrier înghiți în sec, ușor agasat. Trecu la volanul mașinii, bălăngănindu-și picioarele și trase siguranța pistolului automat, pe care-l așeză aproape, în stânga lui, pe banchetă. În timpul acesta, cele două cupluri și Dubofsky urcau în autobuz. Vehiculului porni din nou. Terrier îl lăsă să avanseze un pic.

În centrul orașului Worcester, se află o piață unde-și au capătul mai multe linii de autobuz. În timp ce parca mașina, Terrier îl urmări cu privirea pe Dubofsky, care intră într-un cinematograf de acolo, în care rulau două filme, un thriller american mediocru cu Charles Bronson și o comedie britanică, alb-negru, cu Diane Cilento. După ce toți pasagerii din autobuz coborâră, piața rămase pustie. În fața cinematografului, un pub lipsit de orice farmec, care semăna mai curând cu o imensă spălătorie, arunca pe trotuar pete de lumină gălbuie prin geamurile opace. În capătul holului de la intrarea în cinematograf, casieriița tricota în cabina ei transparentă.

O tipă cu părul roșcat vopsit, cu haină de blană falsă, trei sferturi, de culoarea macului, rujată c-un roșu aprins, cu prea mult negru la ochi și cizme negre din latex cu toc foarte înalt, ieși din sala de proiecție și părăsi cinematograful. Purta o geantă roșie pe umăr și își ținea mâinile în buzunare, având o expresie posomorâtă și calculată. Dubofsky, care se afla la douăzeci de metri în urma ei, aruncă o privire fugitivă în direcția pubului.

După ce se îndepărtară de cinematograf și se pregăteau să cotească pe altă stradă, Terrier porni mașina, îi ajunse din urmă și îi depăși. Chiar înainte ca roșcata să ajungă la intersecție, viră, trase mașina lângă trotuar și opri. Fata, care ajunsese la colț, trecu de el cu capul plecat. Lăsând motorul pornit, Terrier deschise portiera din stânga și coborî pe trotuar, cu pistolul în mână. Dubofsky era cât pe ce să se ciocnească de el. Privirile li se încrucișară, Dubofsky deschise gura și dădu să țipe, Terrier îi trase rapid un glonț în gura deschisă și un altul între ochi.

Auzind sunetul discret al împușcăturilor, roșcata se întoar-se. Terrier se întorsese și el și se pomeniră față în față în cli-pa în care țeasta lui Dubofsky, plesnită, găurită și împărășiată în bucățele precum coaja unui ou, se izbi de trotuar cu un zgo-mot greu. Terrier înaintă doi pași, întinse brațul, lipi amorti-zorul de inima fetei și apăsă o dată pe trăgaci. Fata sări îndă-răt, făcu pe ea și căzu pe spate, moartă. Terrier se urcă înapoi în Bedford și plecă.

Coti din nou la stânga și o luă spre vest, pe o mare arteră co-mercială complet pustie, pe care vântul împărăștia violent foi de ziar murdare. În spatele vitrinelor întunecate, se vedeau sute de costume, mii de pantofi, mii de etichete pătrate din carton pe care figurau prețurile în lire sterline sau, pe alocuri, în guinee.

Curând, Bedfordul ajunse pe autostradă. Trecu pe la miezul nopții de înălțimile Oxfordului. Mai târziu, ajunse la Londra.

Terrier stătea la hotelul Cavendish. Lăsă mica furgonetă în parcare hotelului, urcă în camera lui și deschise o sticlă mică de șampanie spaniolă. Bău un pahar, după care turnă restul de șampanie în chiuvetă și aruncă sticla într-un colț al încăperii. Desfăcu o sticlă de Watneys și o sorbi întins pe pat, cu spatele drept, fumând două sau trei țigări. Stătea aproape complet nemișcat și nu părea să-i fie somn. Apoi se ridică din pat, de-montă arma, o curăță meticulos și o puse deoparte într-o cutie din carton. Mai fumă o țigară, după care își trase pijamaua pe el, se băgă în pat și stinse lumina.

O jamaicană îi aduse lui Terrier micul dejun, punctual, la 08.30. Bărbatul mănca tot, cu poftă. Avea un aer ușor oboșit, ochii încercănați, iar marginea pleoapei inferioare îi era înroșită. Lăsă tava pe coridor. Își făcu toaleta și se îmbracă. Tocmai își legase o cravată bleumarin peste cămașa de-un albastru-deschis, când la ușă se auziră unsprezece bătăi rapide, urmate de încă trei. Terrier își trase repede pe el vesta de la costumul gri și merse să deschidă. În cameră intră un tânăr blond și gras, cu favoriți, purtând două ecusoane identice, unul la sacou, altul la cravata verde.

— Știți cine era fata? întrebă, după ce închise ușa.

Terrier ridică din umeri. Tânărul mirosea a aftershave. Avea niște ochi mari, cenușii. Zâmbi vag.

— Mai bine, zise el. Poliția îl interoghează pe soț. Aveți arma?

Terrier îi făcu semn cu capul spre o cutie din carton. Tânărul blond, cu favoriți, o luă sub braț.

— Ne mai vedem, spuse el.

— Poate.

Blondul schiță un zâmbet. Părăsi încăperea și închise ușa fără nici cel mai mic zgomet. Terrier ridică din nou din umeri. Într-o scrumieră cu o reclamă la ceva numit Younger's Tartan, care era fără îndoială o marcă de bere, arse o fotografie a lui Dubofsky, pe care o avea la el. Aruncă cenușa în toaletă, apoi coborî cu bagajele, pe care le lăsă în spațiul special pentru depozitare. Achită nota, scoase mica furgonetă Bedford din parcare și se duse s-o restituie la centrul de închirieri de unde o

luase, din Camden, în partea de nord a Londrei. Aerul era răcoros și uscat. Vântul bătea și acum. Terrier se întoarse cu autobuzul în centru, dinspre Soho. Făcu niște cumpărături, se plimbă. Pe Greek Street era plin de chinezi. Într-o farmacie prăfuită, un bătrân vru să-i vândă lui Terrier un disc piratat cu Maria Callas, dar Terrier îl avea deja.

Pe la amiază, se întoarse pe jos la hotelul Cavendish ca să-și recupereze bagajele. Un taxi îl duse la aeroport. O mulțime de polițiști și de militari stăteau în dreptul căilor de acces și controlau vehiculele și pietonii, ca urmare a recente ascensiuni a mișcărilor teroriste pe fondul naționalismului irlandez.

Avionul decolă cu douăzeci de minute întârziere și ateriză la lăsarea seriei pe Roissy-Charles-de-Gaulle. În jur de 21.30, un taxi îl lăsa pe Terrier în dreptul imobilului în care locuia, pe Boulevard Lefebvre, față în față cu Parc des Expositions, nu departe de Porte de Versailles.

Terrier urcă pe scări. Nu era lift. Bărbatul locuia într-un studio cu mansardă, la etajul al șaselea. Când Terrier ajunse pe palierul său, înăuntru suna telefonul. După ce intră în casă, telefonul se opri. Bărbatul închise ușa în urma lui; aprinse lumina și rămase o clipă nemișcat, cu geanta de voiaj așezată pe podea, lângă el.

Camera, flancată de o chicinetă și de o baie, era mobilată sumar. Un pat alb, un covor bej, două scaune albe din plastic, o masă joasă, cam asta era tot. Un lampion sferic din hârtie, de mari dimensiuni, atârna din tavan și, pe post de veioză, un spot metalic negru era fixat pe perete, lângă pat. Rezemate de perețele opus, zăceau pe podea, unele peste altele, cărți în ediție de buzunar și discuri. Un negru bărbos, purtând un costum maro și un pulover pe gât de un galben deschis, stătea pe unul dintre scaunele albe.

— Eu sunt, zise el.

— M-ai speriat, îi răspunse Terrier.

— Scuze.

Terrier își luă geanta și înaintă în studio.

— Cum ai intrat?

— Glumești, Christian? întrebă negrul.

Terrier își lăsa geanta în dreptul uneia dintre ferestre. Se duse în chicinetă, puse într-un pahar cuburi de gheață și turnă peste ele votcă, apoi stoarse câteva picături de lămâie. Își luă o bere Mutzig rece ca gheața, apoi se întoarse în cameră, îi întinse paharul cu votcă negrului, care nu se ridică, dar își întinse picioarele. Purta șosete negre și pantofi din piele foarte fină. Cei doi bărbați ciocniră paharele.

— Deci? întrebă Terrier.

— Circulă niște zvonuri. Te retragi, Christian? îl întrebă negrul pe Martin Terrier.

— Cine zice?

— Domnul Cox.

— El ți-a zis?

— A zis cuiva. Nu-i convine deloc.

— El te-a trimis?

Negrul clătină din cap cu o față serioasă.

— Cox e un aiurit, o larvă și un nenorocit. Am venit ca să mă asigur că nu te mai așteaptă nimeni în afară de mine.

— De ce?

— Eu te-am recrutat, zise negrul.

— Și?

Negrul clătină din cap, cu un aer absent.

— Erau tipi care puneau la punct mișcări de rezistență în Asia, zise el. Când situația s-a schimbat, au trebuit să lase totul baltă. Unii dintre ei au rezistat cu greu. Alții merg și acum la psihiatru. Unii au trecut la budism. Ți dai seama unde s-a ajuns?

Dădu pe gât o înghițitură de votcă.

— Nu e deloc cazul meu. Orice-ar fi, eu te-am recrutat.

Sună telefonul. Terrier răspunse. La celălalt capăt al firului era domnul Cox.

— Acum am ajuns, spuse Terrier. A mers bine.

— Da. Ți dau banii personal de data asta.

— Bine, zise Terrier.

Se încruntase puțin.

— Rue de Varenne, spuse domnul Cox. Măine-dimineață. La ora nouă.

— Bine, încuviință din nou Terrier.

Închise și îi aruncă o privire negrului, care își împreunase degetele, stând cu arătătoarele sprijinite de vârful nasului, și se legăna ușor pe scaun. Terrier ridică iar receptorul, fără a-l duce însă la ureche.

— Ne mai vedem.

Negrul oftă, ridică de pe jos o haină neagră și se îndreptă spre ușă.

— Cox o să încerce mai întâi să te convingă, îi zise el din mers. N-o rupe cu el. În caz de forță majoră, știi unde mă găsești.

— Da.

— Nu mă inviți să rămân la masă, constată negrul în timp ce deschidea ușa. Nu-mi spui ce gândești. N-ai încredere în mine. Mă simt jignit, Christian.

— La revedere, zise Martin Terrier, iar negrul ieși închi-zând ușa în urma lui.

Terrier formă un număr în timp ce asculta pașii negrului îndepărtându-se pe scări. Așteptă în receptor. Dură ceva până ca Alex să răspundă.

— A! Te-ai întors! exclamă ea fericită, gâfâind. Mă te-meam că o să vii abia mâine. Eram pe scări, plecam la film. Vrei să mergi cu mine?

— Nu. N-am mâncat. Vino după film.

— Te-ai țicnit! Vin acum!

— Nu, replică Terrier. Trebuie să iau masa cu cineva.

— O doamnă sau un domn?

— Un tip. Vino după miezul nopții, pe la doișpe jumate.

— Ah!

În vocea lui Alex se simțea dezamăgirea.

— Să-l aduc și pe Soudan? întrebă ea.

— Da, te rog.

— Te iubesc. Mi-a fost dor de tine.

— Da. Și eu. Ne vedem curând.

Închiseră. Terrier își sorbi încet berea, în picioare, încruntat. Apoi se duse în grabă în bucătărie, puse paharul în chiuvetă și deschise un dulap în care se găseau câteva farfurii și o cutie din lemn. Scoase cutia, care conținea un pistol automat Heckler & Koch HK4, cu țevi interșanjabile. Verifică starea componentelor

armerii, apoi fixă o țevă de calibrul .32 ACP și un încărcător potrivite. Se duse din nou în cameră ca să pună pistolul sub perna de pe pat, după care se întoarse în bucătărie, mai bău o bere și mănca în picioare o conservă de linte cu cârnați și o bucată de brânză Gruyère.

Când Alex intră în apartament, folosindu-se de cheia ei, Terrier terminase de mult cu pregătirile. Stătea pe un scaun și citea un roman SF, ascultând RTL la un mic aparat de radio.

Alex era o brunetă de douăzeci și șapte de ani, cu părul tuns scurt, ochii de un albastru pătrunzător, pomeți ridicați și o linie frumoasă a gâtului și maxilarului. Era înaltă, avea picioare lungi și sâni aproape la fel de tari ca și coapsele. Era îmbrăcată prezentabil, purta un costum cu pantaloni, din trei piese, de un gri-deschis, și o cămașă albă. Avea pe umăr o geantă albă din piele, iar în mână, un coș dreptunghiular din răchită, acoperit. Din coș se auzi cum mieună Soudan. Alex îl îmbrățișă iar Terrier o sărută.

— A fost bun filmul?

— O porcărie. Am plecat înainte să se termine și am fost să beau ceva până să se facă ora să ne vedem. Și întâlnirea ta a decurs bine?

Terrier ridică din umeri. Luă coșul, îl puse jos și îl deschise. Soudan păși pe podea și începu să umble de colo-colo adulmecând și privind în jur cu ochi reci. În cele din urmă, se duse în bucătărie și începu să mănânce din bolul pe care i-l umpluse Terrier. Între timp, Alex se apropiase de masa joasă pe care se găseau niște cutii de cadouri.

— Ești drăguț, spuse ea.

— Sunt cadouri de despărțire, replică Terrier.

— Poftim?

— N-are legătură cu tine. N-are legătură cu nimic. Ți-am spus că va trebui să plec într-o zi, din senin, singur. Ți-amintești. Ei bine, a sosit timpul.

Alex împinse cadourile spre capătul mesei, cu un aer calm și visător. Arse trei chibrituri până să-și poată aprinde o țigară Benson & Hedges.

— Ai găsit ceva mai bun? îl întrebă ea.

— Deloc, zise Terrier. Chiar deloc. Nu e vorba despre vreo altă femeie.

Alex scui pă printre dinți o înjurătură. Terrier o privi în tăcere, apoi se duse în bucătărie să toarne votcă într-un pahar. Când se întoarse, Alex stătea aplecată deasupra cărților rezemate de perete și își îndesa volumele sub braț.

— Asta-i a mea, spuse ea. Și asta. Și asta. Și asta.

Se întoarse fără să se ridice și-i aruncă o privire lui Terrier.

— OK. Totul o să decurgă exact cum ne-am înțeles. Fără întrebări. Fără crize. OK.

— Bine, încuviință Terrier. Poți să păstrezi toate cărțile, nu le iau cu mine.

Merse să oprească radioul. Alex se întoarse la masa joasă, cu brațele pline de cărți, tremurând ușor. Când își goli paharul, își lovi dinții de marginea lui. Cuburile de gheață zdrăngăni-ră. În agitația ei, când dădu repede paharul pe gât, picături de votcă îi săriră pe buza de sus și pe vârful nasului.

— Îți chem un taxi, spuse Terrier. Nu-ți uita cadourile.

Alex izbucni în râs. Lăasă să-i scape din mână paharul, care căzu pe mochetă fără să se spargă, se duse repede în bucătărie, scotoci într-un sertar și reveni ținând în mână un cuțit pentru tranșat. Cu pumnul în dreptul stomacului, ațintea lama cuțitului drept în față. Avea gura întredeschisă, i se vedeau dinții dezgoliți, iar machiajul i se întinsese.

— Potolește-te, șopti Terrier, fără să se miște din loc.

— Nemernicule!

Ea mai făcu un pas înainte. Terrier își lăasă greutatea pe piciorul stâng și își strânse pumnul drept, cu brațul ușor îndoit. Dar tânăra scutură din cap violent și se mulțumi să arunce cuțitul spre fereastră. Acesta se lovi de geam și căzu pe jos. Alex scutura în continuare din cap.

— Îl iei și pe Soudan cu tine, în noua ta viață?

— Da.

— N-o să-i placă.

— Ba da.

— Christian, zise Alex, lasă-mi mie pisica asta amărâtă. Ca amintire. Te rog.

Acum lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar nu părea să bage de seamă. Zâmbea.

— Vorbești prostii.

Alex încuviință din cap. Terrier ridică receptorul și chemă un taxi. Trebuiau să aștepte cinci minute. El rămase în picioare. Alex își aduna lucrurile și cadourile.

— Soudan n-o să fie fericit cu tine. Ești anormal. Ești dus. Eu am încercat. Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar am încercat!

Nu mai spuse ce anume încercase. Înainte de a ieși, trecând prin dreptul lui Terrier, se ridică pe vârfuri și îl scuiță, stângaci, în față.

Apartamentul de pe strada Varenne era un duplex situat în spatele unui vechi hotel privat, într-o curte pavată, deasupra grajdurilor transformate în garaje private. Deasupra soneriei, pe o plăcuță înrămată, se putea citi numele *Lionel Perdrix*. Cu câteva secunde înainte de ora nouă, Terrier sună scurt de șapte ori, împinse poarta și urcă scările exterioare. Soneria de la ușa principală, vopsită în alb, zbârnâi. Terrier împinse ușa, o închise în urma lui și mai urcă un șir de trepte acoperite cu o mocheta gri. Pătrunse în vastul duplex în nuanțe de gri și alb, în care se aflau piese de mobilier foarte moderne și opere de pop art, op-art și cinetism.

Domnul Cox era așezat pe marginea unei canapele imense albe, din piele, cu spatele la un zid orb, iar deasupra lui se afla o terasă. Un tip mărunț, cu ochii negri și cu mâinile în buzunarele unui pardesiu gri, stătea sprijinit cu burta de balustrada terasei și nu-l scăpa pe Terrier din privire.

Aplecat peste o masă joasă vopsită în alb, care semăna cu un grilaj, domnul Cox savura un *brunch* copios – ouă, bacon, cârnați la grătar, mici clătite pufoase cu sirop de arțar și o cafea simplă.

— N-am avut timp să mănânc în dimineața asta, explică în timp ce Terrier se îndreptă spre el. Nici să dorm prea mult, ca să spun drept. A trebuit să discut despre cazul tău, Christian.

Își tamponă buzele lipicioase de la sirop cu un șervețel și se uită necăjit la Terrier. Era corpulent, cu o față mare, roșie, un nas mic și o gura mică, bosumflată. Părul lui scurt, de un blond șters, era tuns impecabil. Nu-și scosese pardesiu din păr

de cămilă. Un fular ecosez, galben cu bleu, zăcea în apropierea lui, pe canapea. Terrier își descheie haina de piele maro, dar și-o ținu pe el și se așează în fața lui Cox, într-un fotoliu enorm, asortat cu canapeaua.

— E înarmat, observă tipul mărunț de pe terasă, fără să-l scape pe Terrier din ochi.

Cox schiță spre Terrier o grimasă amicală.

— De ce ai omorât-o și pe fată? întrebă el.

— E vreo problemă?

— Deloc. Era amanta lui. Nicio importanță. Întrebam așa. N-ai mai ucis niciodată pe altcineva în afară de țintă.

— Mă grăbeam.

— Înțeleg. O spui în glumă, dar probabil asta e motivul.

— Nu glumesc, spuse Terrier.

Domnul Cox înfulecă o bucată de clătită de pe care se scurgeau picături de unt topit și sirop de arțar, după care clătină din cap, privind în jos. Se aplecă oftând și, mestecând, deschise o servietă din piele rezemată de piciorul canapelei. Scoase din ea, fără grabă, un pachet maro care semăna cu un top mare de hârtie și îl împinse pe masă în direcția lui Terrier. Acesta cântări în mână pachetul. Îl privi pe domnul Cox.

— E și bonus, spuse domnul Cox.

După asemenea detalii de limbaj, îți dădeai seama că franceza nu era limba lui maternă. Altfel, nu avea niciun accent.

— Mersi.

— Se zvonește că te retragi, Christian.

— Se zvonește? Mă mir.

— Ți-ai vândut mașina, ți-ai luat alta, ai anunțat că renunți la apartament. Diverse alte lucruri.

— Bun, zise Martin Terrier. Mă retrag.

— Am impresia că n-ai de gând să lucrezi pentru altcineva. Te retragi pur și simplu. Înțeleg prea bine. Oricum, trebuia să fi vorbit cu mine despre asta. Nu poți să dispari fără să mă anunți.

— Și totuși asta am să fac.

— Nu suntem de acord, remarcă domnul Cox. Evident, nu putem să te constrângem, nu cu genul de muncă pe care o faci.

— Mă gândeam eu.